

Sygn. akt IV KO 116/20

POSTANOWIENIE

Dnia 5 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Przemysław Kalinowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marek Pietruszyński

SSN Zbigniew Puzkarski

w sprawie **T. G.**

skazanego z art. 55 § 1 k.k.s. w zw. z art. 62 § 2 k.k.s. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 5 stycznia 2021 r.

kwestii wznowienia z urzędu w trybie art. 542 § 3 k.p.k. postępowania zakończanego prawomocnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 9 października 2014 r., sygn. akt II AKa (...), zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w C. z dnia 22 kwietnia 2013 r., sygn. akt II K (...)

postanowił

nie stwierdzić podstaw do wznowienia - w trybie art. 542 § 3 k.p.k. - postępowania w części prawomocnie zakończonej wobec T. G. wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 9 października 2014 r., sygn. akt II AKa (...), zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w C. z dnia 22 kwietnia 2013 r., sygn. akt II K (...), a kosztami postępowania w przedmiocie wznowienia obciążyć skazanego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w C. z dnia 22 kwietnia 2013 r., sygn. akt II K (...) T. G. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 55 § 1 k.k.s. w zw. z art. 62 § 2 k.k.s. w okresie od października 2003 r. do kwietnia 2004

r. i skazany na karę roku pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu, że jedna stawka jest równoważna kwocie 500 zł, a nadto za winnego popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w okresie od października 2003 r. do kwietnia 2004 r. i skazany na karę trzech lat pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu, że jedna stawka jest równoważna kwocie 500 zł. Rozstrzygnięcia w tym zakresie zostały opisane w pktach 56 i 57 wyroku Sądu I instancji.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych w tej sprawie, Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 9 października 2014 r., sygn. akt II AKa (...) w pkt VII ppkt 2 zmienił wyrok Sądu Okręgowego w ten sposób, że uznał T. G. za winnego popełnienia jednego czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa skarbowego z art. 55 § 1 k.k.s. w zw. z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. przy zastosowaniu przepisów art. 37 § 1 pkt 1 i 5 k.k.s. w brzmieniu tych przepisów sprzed 1 maja 2004 r. i za to wymierzył ówczesnie oskarżonemu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 200 zł.

Następnie, wyrok sądu odwoławczego w tej sprawie został zaskarżony kasacją wniesioną m.in. na korzyść T. G. w odniesieniu do czynów opisanych w wyroku Sądu Okręgowego w C. w pktach 56, 57, 58, 59, 66 i 67. Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 29 października 2015 r., IV KK 187/15 uchylił wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) w tej sprawie jedynie w odniesieniu do rozstrzygnięć zawartych w pktach: 58, 59, 66 i 67 wyroku Sądu Okręgowego w C..

W dniu 19 października 2020 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek pełnomocnika skazanego T. G., w którym wskazuje on na możliwość wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej w części w jakiej doszło do skazania w/w za przestępstwo z art. 55 § 1 k.k.s. w zw. z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. Podnoszonym uchybieniem jakim miałyby być dotknięty wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 9 października 2014 r., sygn. akt II AKa (...), który zapadł w tej sprawie w II instancji, było – zdaniem autora wystąpienia – przedawnienie karalności zachowań przypisanych skazanemu, a

opisanych w pktach 56 i 57 wyroku Sądu Okręgowego w C. z dnia 22 kwietnia 2013 r., sygn. akt II K (...).

Autor wniosku podniósł, że karalność czynów, których dotyczy uchybienie mające stanowić bezwzględną przyczynę odwoławczą, ustała z końcem 2014 r. Wprawdzie przedmiotowy wyrok Sądu Apelacyjnego zapadł w dniu 9 października 2014 r., ale – w przekonaniu wnioskodawcy – postępowanie w tej sprawie toczyło się nadal, bowiem orzeczenie Sądu II instancji, zmieniające wyrok Sądu Okręgowego w C. z dnia 22 kwietnia 2013 r., w sprawie sygn. akt II K (...), zostało zaskarżone kasacją. W wyniku jej rozpoznania Sąd Najwyższy wyrokiem dnia 29 października 2015 r., IV KK 187/15 uchylił zaskarżony wyrok w stosunku do skazanego T. G. w zakresie dotyczącym utrzymania w mocy oraz częściowej zmiany pktów 58 i 59 oraz 66 i 67 wyroku Sądu Okręgowego w C. z dnia 22 kwietnia 2013 r. i w tej części przekazał sprawę do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. W pozostałym zakresie kasacja nie została uwzględniona. Jednak, zdaniem obrońcy, Sąd Najwyższy miał obowiązek zbadać kwestię ewentualnego przedawnienia przestępstw opisanych w pktach 56 i 57 zaskarżonego ówczesnie wyroku, w której to części kasacja nie została uwzględniona, bowiem *„postępowanie wywołane wniesieniem kasacji w zwykłym trybie /.../ stanowi swoistą kontynuację postępowania instancyjnego”*.

W konkluzji wnioskodawca wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) w tej sprawie w odniesieniu do pktów: 56 i 57 oraz umorzenie postępowania w stosunku do T. G. w tym zakresie.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Wniosek pełnomocnika T. G. o stwierdzenie z urzędu wystąpienia okoliczności wskazanej w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 44 § 1 pkt 1 i § 5 k.k.s. i wznowienie postępowania w części zakończonej prawomocnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 9 października 2014 r., sygn. akt II AKa (...), zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w C. z dnia 22 kwietnia 2013 r., sygn. akt II K (...) – nie zasługiwał na uwzględnienie. W rzeczywistości nie doszło bowiem do wystąpienia uchybienia wskazanego przez autora wniosku w postaci przedawnienia karalności czynu, stanowiącego

bezwzględnej przyczynę uchylenia wyroku wymienioną w art. 439 § 1 pkt 9 w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 44 § 1 pkt 1 i § 5 k.k.s. Już w samym uzasadnieniu wystąpienia wnioskodawcy odnotowano dwie okoliczności mające zasadnicze znaczenie dla oceny przedstawionej argumentacji.

Pierwszą z nich jest uzyskanie waloru prawomocności rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 9 października 2014 r., w sprawie sygn. akt II AKa (...), w części dotyczącej czynów opisanych w pktach 56 i 57 wyroku Sądu Okręgowego w C. z dnia 22 kwietnia 2013 r., w sprawie o sygn. akt II K (...) – zanim upłynął okres przedawnienia ich karalności. Jak przyznaje sam wnioskodawca, okres przedawnienia karalności czynów opisanych w pktach 56 i 57 „powinien być liczony od końca 2004 r. i upływać w końcu 2014 r.”. Jest zatem oczywiste, że wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 9 października 2014 r., w sprawie sygn. akt II AKa (...), zapadł przed końcem okresu, który także wnioskodawca uznaje za termin przedawnienia czynów, co do których wystąpił o wznowienie postępowania na podstawie tej ujemnej przesłanki procesowej.

Drugą natomiast istotną okolicznością jest brak uwzględnienia – w odniesieniu do tych czynów – kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 9 października 2014 r., sygn. akt II AKa (...). Sąd Najwyższy wyrokiem dnia 29 października 2015 r., IV KK 187/15 uchylił zaskarżony wyrok w stosunku do skazanego T. G. jedynie w zakresie dotyczącym utrzymania w mocy oraz częściowej zmiany pktów 58 i 59 oraz 66 i 67 wyroku Sądu Okręgowego w C. z dnia 22 kwietnia 2013 r. i w tej części przekazał sprawę do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. Nie uwzględniono natomiast kasacji w części dotyczącej czynów opisanych w pktach 56 i 57, co przesądziło o tym, że wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) w odniesieniu do czynów opisanych w tych punktach nie został wzruszony, a zatem jego prawomocność liczy się od daty jego wydania, tj. dnia 9 października 2014 r. Nie zmienia tej sytuacji sam fakt prowadzenia postępowania kasacyjnego, bowiem nie doprowadziło ono do podważenia prawomocności wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) w tej części, w której obecnie wnioskodawca domaga się wznowienia postępowania.

Przypomnieć najwyraźniej trzeba, że postępowanie kasacyjne jest postępowaniem nadzwyczajnym, a warunkiem jego prowadzenia jest właśnie

prawomocność orzeczenia poddanego kontroli w tym postępowaniu. Nie jest to zatem „swoista kontynuacja postępowania instancyjnego”. Zagadnienie przedawnienia karalności czynów przypisanych skazanemu wyrokiem Sądu Okręgowego w C. z dnia 22 kwietnia 2013 r., sygn. akt II K (...) w pktach 56 i 57, a zmodyfikowanych rozstrzygnięciem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 9 października 2014 r., sygn. akt II AKa (...), aktualizowałoby się w postępowaniu kasacyjnym w wypadku, gdyby te czyny zostały objęte wyrokiem uchylającym Sądu Najwyższego z dnia 29 października 2015 r., IV KK 187/15 – co jednak w tej sprawie – jak wiadomo – nie nastąpiło. Samo natomiast wniesienie kasacji i prowadzenie postępowania kasacyjnego nie wzrusza prawomocności zaskarżonego orzeczenia i nie powoduje dalszego biegu przedawnienia karalności czynu, skoro w tej części nie został wzruszony prawomocny wyrok sądu odwoławczego.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie.